यस्तां विविक्तचरितैरनुवर्तमानां नात्याद्रियत् परमभागवतप्रसङ्गः ।
स त्वं द्विजानुपथपुण्यरजः पुनीतः श्रीवत्सलक्ष्म किमगा भगभाजनस्त्वं ॥ २१ ॥
धर्मस्य ते भगवतस्त्रियुग त्रिभिः स्वैः पद्भिश्चराचरमिदं द्विजदेवतार्थं ।
नूनं भृतं तदभिघाति रजस्तमश्च सत्त्वेन नो वरदया तनुवा निरस्य ॥ २२ ॥
न त्वं द्विजोत्तमकुलं यदि ह्यात्मगोपं गोप्ता वृषः स्वर्हणेन समूनृतेन ।
तर्ह्येव नङ्क्ष्यति शिवस्तव वेदपन्था लोको ऽग्रहीष्यदृषभस्य हि तत् प्रमाणं ॥ २३ ॥
तत् ते ऽनभीष्टमिव सत्त्वनिधेर्विधित्सोः क्षेमं जनाय निजशक्तिभिरुद्धृतारेः ।
नैतावता त्र्यधिपतेर्वत विश्वभर्तुस्तेजः क्षतं त्ववनतस्य स ते विनोदः ॥ २४ ॥
यं वानयोर्दममधीश भवान् विधत्ते वृत्तिं नु वा तदनुमन्महि निर्व्यलीकं ।
अस्मासु वा य उचितो ध्रियतां स दण्डो ये ऽनागसौ वयमयुङ्क्ष्महि किल्विषेण ॥ २५ ॥
श्रीभगवानुवाच ॥ एतौ सुरेतरगतिं प्रतिपद्य सद्यः संरम्भसंभृतसमाध्यनुबद्धयोगौ ।
भूयः सकाशमुपयास्यत आशु यो वः शापो मयैव निमितस्तदवेत विप्राः ॥ २६ ॥
ब्रह्मोवाच ॥ अथ ते मुनयो दृष्ट्वा नयनानन्दभाजनं ।
वैकुण्ठं तदधिष्ठानं विकुण्ठं च स्वयं प्रभं ॥ २७ ॥
भगवन्तं परिक्रम्य प्रणिपत्यानुमान्य च ।
प्रतिजग्मुः प्रमुदिताः शंसन्तो वैष्णवीं श्रियं ॥ २८ ॥
भगवाननुगावाह यातं मा भैष्टमस्तु शं ।
ब्रह्मतेजः समर्थो ऽपि हन्तुं नेच्छे मतं तु मे ॥ २९ ॥
मयि संरम्भयोगेन निस्तीर्य ब्रह्महेलनं ।
प्रत्येष्यतं निकाशं मे कालेनाल्पीयसा पुनः ॥ ३० ॥
द्वाःस्थावादिश्य भगवान् विमानश्रेणिभूषणं ।
सर्वातिशयया लक्ष्म्या जुष्टं स्वं धिष्ण्यमाविशत् ॥ ३१ ॥